

רחוב בן יהודה ידוע כרחוב ממכר לתיי רים, והגלריה של רחוב בן יהודה ידוע עות כמרכזי הקיטש הארציים. גם גלריה ליסה קיבוץ הציבה בשעריה ציפורי מת כת והציגה תמיד, בין השאר, תמונות נוג עות ללב של יהודים ליד הכותל, ונשים עם כדים, לאוהבי אמנות.

אלא שהגלריה הגיל עומדת לעבור ניי תוח פלסטי בהשראתה של עמליה ארבל שהיתה עד עתה בעלת הקומה העליונה של המקום. בימים אלה רכשה עמליה את שתי הקומות התחתונות שלו ולחנכה הבית בחרה עמליה, בדרך המקורית שלה, להציג תערוכה מיוחדת במינה של רישומים ופסלים מעשי ידיה של בתיה ליסנסקי.

רוח חיים בפסלים, כזו לספר על בתיה ליסנסקי די להעניף מבט בתולדות היישוב העיברי. בשנת 1910 הגיעה ל ארץ בחברת אמה אל אחותה רחל (נאית)

עמליה ארבל בגלריה תולדות הישוב

בן צבי) בירושלים. האב והאחיות, שרה ותמר, עדיין נשארו באוקראינה. את דרכה באמנות היא החלה בבצלאל, אצל בוריס שץ, עם סיום לימודיה בגימנסיה העברית בירושלים השתלמה ברומא (1920) בברלין ובפאריס. ב-1929 חזרה ארצה והיא פס לת בעלת שם, עד כאן ציטוט ממבוא ל ספר המביא את צילומי עבודותיה.

לומר בתיה ליסנסקי ותולדות היישוב העיברי בנשימה אחת אין זו הגומה: כי ימיה הרבים והמעטים (עד היום התנוחה האופיינית לגברת קטנת הקומה היא אי שם במרומי פסל ענק כשהיא נחלת כי פיגוע ומפחה חיים בגבס ביד איתנה), עשתה עשרות רבות של פורטרטים ודמו יות, וכמות ניכרת של אנדרטאות: בבית קשת - חומה וקבוצת לוחמים, בתולדה - קובי אדמה ראשונים, בכפרסבא - הורה, בכפר יישוב גוש על פי התהום ודמויות מונקות מתוכו ובעינת - ביטוי לסבל היישוב במלחמת העולם הראשונה.

אבל מי שלא יודע מה ארוכה הדרך מססלי עץ קנטטים לאנדרטאות ענק, יוכל לראות תערוכת - שתיו - של אשה ה נמצאת בעצם ימיה אביב שלה.

ההקדשה לעמליה, על גבי סיפרה מז כירה ספר זכרונות מימי בית הספר:

אגודות, אגודות הן באות ופותרקות ל עתים מאירות מחדש, וזה יפה

אך בכך לא תמו ההגדות של עמליה: אחרי תערוכת בתיה ליסנסקי באה בתור תערוכה מסוג אחר, שעיתונאים בודאי יל קקו את אצבעותיהם, שכן אחד המציגים בה הוא עיתונאי, העוסק בצינועה ברישו יום: עמואל בריקדא, איש ידיעות אחרו נות. יחד עם רישומיו בחרה עמליה להציג את עבודותיו של שמואל (הידוע ככמאי) בונים וסגן אלוף צפירי עובר, ראש ענף החי ובידור בצה"ל.

מייק בראנט הצליח מפני

שהכיר את סילבי

לפני כשנתיים עזב זמר צעיר ולא ידוע כל כך, בשם מייק בראנט, את הארץ ושם פעמיו אל העולם הגדול. מי שהספיק לשמוע אותו כבר של מלון זן ובכמה מועדוני לילה אחרים בהם הופיע, סיפר עליו כי יש לו נתונים של טום ג'ונס חדש, אבל אף אחד לא התיחס לעניין ברצינות.

עד אשר נתקל בחבור הנאה ובבה הקומה בסילבי וארטן, רעייתו המפורסמת של ג'וני האלידי, אשר החליטה כי כל מה שחסר למייק זו ההזדמנות להתגלות. מיד קישרה בינו לבין האנשים המתאימים, ותוך זמן קצר עבר מייק לטייל בהנאה בראש המצעדים בצרפת, הפך לאליל והחל לגרוף ממון. צחוק הגורל היה שבתחרות הפומגים השנתית של רדיו לוקסמבורג ייצג בראנט את... צרפת.

בראנט

עתה, כאשר הגיע למנוחה ולנחלה, החליט שהגיע הזמן לשוב ולבקר במולדת. בקרוב יגיע לארץ, יופיע בפני חיילים (אם מסיאס עושה זאת, בראנט בודאי שלא ירצה להחמיץ את הזדמנות) ויתן מן הסתם הרבה עצות לחברים מתוסכלים למיקצוע. אלא שרבים היו מחתרים על עצות ו מעדיפים היכרות אישית עם סילבי וארטן, זה עוזר הרבה יותר.

פילהרמונית קלה...

מלאת התחשבות באותם מינויים שלה, אשר באים לקונ צרטים כדי לראות מה חוש באופנה או לפגוש ידידים ותי קים, החליטה התזמורת הפילהרמונית שלנו להגיש בסיידת המינויים הנוכחית אוסף של פרמראות קלות לעיכול: פתיחה השייכת כמעט למוסיקה הקלאסית הקלה (רוסלן ולודמילי לה), אבל דורשת ביצוע וירטואוזי, אריות מתוך אופרות בניצוע הזמר הישראלי המפורסם ביותר בעולם, הבס רפאל אריה, ולסיום יצירתו הצנונית והתוססת של מנואל דה מאיה הכובע משולש הקצוות.

מי שמצפה לערב של בידור קל ונעים עתיד לבוא על סיי פוק. מאזינים ברנים יותר עשויים כמובן לתהות מדוע יש צורך במנצח ספרדי כמו רפאל פריבק דה-בורגוס, המפורסם בביצוע יצירות בני ארצו, דווקא לביצוע רפרטואר רוסי בחלק הראשון של הקונצרט. לא אחד יעקם את האף למשמע רוסלן ולודמיליה הססני, שלא לדבר על כך שכאשר מלווה התזמורת את אריה, ממתין המנצח להוראותיו של הזמר, ואפילו רפאל אריה, שהוא בס בעל שם עולמי, אינו מסוגל לומר ולנצח בעת ובעונה אחת.

לעומת זאת, החלק השני בא להצדיק את הצלחותיו הבינלאומיות של פריבק דה-בורגוס הנמנה לאחרונה עם ה כוכבים המקובלים ביותר בחברות התקליטים. המוסיקה של דה-פאיה נהירה לו היטב, הוא מעביד את חברי התזמורת כהוגן, שולט בכל גווני היצירה ומקפיד את הקהל מן המקום. חבל שלא ניתנה לו הזדמנות כזאת גם לפני ההפסקה.

... וגולדוני כבד

התקנא תיאטרון הבימה בשכנתו הפילהרמונית ורצה, כנראה גם כן ללבוש בגדים קלים. בחר בשקרן של גולדוני, האיטלקי בן המאה השמונה-עשרה, המפורסם בקומדיות שלו, והגיה שלאחר מצבירוח מרומם בהיכל התרבות יבוא העם להתגלגל מצחוק באולם הקטן.

כחנות טובות בהחלט. ונראה כי הבמאי ראובן (ראדו) מירון, עולה חדש מרומניה, רצה באמת ובתמים להוציא מתחת ידיו הצגה מצחיקה, המנצלת את שפע התעלולים של גולדוני, אשר לעג לגינוני חברה, צחק ממאהבים וממוסכמות והצטיין בסריון עצום של המצאת מצבים קומיים.

כמה תכסיסים שהעלה מירון על הבימה, כמו הצהרת אבה באמצעות לב אדום הנשלח על קפיץ מתוח מוכיחים שהוא מכיר את גולדוני. אולם מיגבלות השפה בגדו כנראה בכמאי. יתכן שלא הבין

מירון

להביא את האמנות לכך מד קום. ובניתיים נושאת עליה את עיניה לסני ומחכה לארזיי צבאי כדי להעביר

מקום טוב באמצע

כי התרגום של עדה בן-נחום מחמיץ את הבדיחות המילוליות גולדוני האיטלקי ומנסה להמירן בהלצות צבריות כמו: התמוזז עם מוזה, האציל דון אבוקו, רוג'רו בלופרו, וכדומה. נוסף על כך, "התברך" הבמאי בצהת של שחקנים קשי תנוי וחסרי המור, ברובם, הכתגפלים על המחזה כפילים בחנות חרסי ומגישים "הצגה מלוטשת" המזכירה רמה של להקה צבאית. ב"התאבנות" מיוחדת במינה מצטיינות שתי יעלות החן, תקן מור (שהיא אמנם קישוט בימתי נאה) וחנה מילאט-פילצר. אם אתם בכל זאת רוצים ליהנות ממשוה, תוכלו להתנחם תפאורה הקלילה של לידיה פינקוס-גני ובהופעתם של אברו רונאי ויהודה אפרוני, היחידים שמוכנים לרמוז מה יכול להי מחזה של גולדוני. או אולי מוטב לבקש מן הסלחנייה שיי חזור על משרתם של שני אזונים בביצוע הפיקולה פקאנה ממילא אם לראות גולדוני, או לפחות כמו שצריך.

(לסקרנים: השקרן הוא מהתלה של טעויות המתרחשת לט מאתיים שנה בחציה, על צעיר שקרן המחזר אחרי נערות).

מכת בכורות צעירות

אם נשחק בבסטיסטיקה נוכל לומר כי התיאטרון הצעיר ה תיאטרון היחיד בארץ שבשנים וחמישה אחוז מהצגותיו מקוריות. מכריו בגאווה מנהלו של התיאטרון הצעיר, נובי ומפרט את שלוש הבכורות הקרובות שלו: "תארו לעצמכם שאמא שלכם, גברת שפרינצה-בינשוטק מכפ טבא, מחליטה לברר מה שלום הילד שלה החונה בשפת ה.קאנאל האט לא די בכך, הרי לשם יורד בדיוק באותו רגע, מפד חטיבה החדש. ובאותה שעה ממש, משרת גם אבא שלכם במיל איס, ודווקא אצלכם ביחידה, ולא זו בלבד, אלא שהפקידה היו דתית מאוהבת בכט מעל ומעבר לכומתה".

אם אתם יכולים לתאר לכם את כל הבלגן הזה, אז כל הכב לכם. אבל אם אתם רוצים לדעת איך עושה את זה סגן ג ירון, חכו בסבלנות עוד כמה שבועות לבכורת הקומדיה אמי הג רלית של אלי (גבול האמת) שגיא. הבמאי יואל זילברג, פוזמוני

נוני

שגיא

דן אלמגור. משתתפים: גאולה נוני, גבי עמרני, יוסף לוי, צבי ירו ואם אתם רוצים לדעת מי הקצין הבכיר לשעבר אשר בעירו ולטובתו מחקה המדינה חמישה מיליון לירות חובות, ומה מסת מאחורי הקצין הנ"ל, פילגשו לשעבר וכמה שערוריות חברתיו נוספות, הצטיידו במנה נוספת של סבלנות עד אשר יחלו ההצגה הרשמיות של מי שנכנס לים של יורם שטמור, בבימוי ניקו נית בתפקידים הראשיים: נינט דיגר ושמואל וולף.

ואם אתם מעדיפים דווקא להתעורר על כנפי הדמיון בסיפ על מלך ומלכת העולם התחתון ועל הרופא שבביתו הם מתקמיי מצפה לכם מחזהו של אליהו סלונים יחי המלך. ועוד יש כאלה שמתלוננים כי אין מספיק מחזות מקוריים.

אש על בימת האופרה

"אני מוכן להביא לאולם הקונצרטים את ההופעות המשונות יותר בעולם, אם אמשוך בצורה זו מאזינים נוספים למוסיק הגלאסית" אמר אחד המנצחים הצעירים הנמצאים היום באופס והמנסים להביא לפופולריוזיה של השטח בו הם עוסקים. ברנז זו הביא למשל, זובין מהטה, את הצירצילים ואת סמ מולכו אל הפילהרמונית, וכנראה באותה רוח נהגה גם הנחל האופרה קובנט גארדן בלונדון כאשר העלתה את הליצנים ש ליאונקאבאלו.

עם פתיחת המסך, כאשר נגלה לפני הקהל אוהל הקרקס ש הכדרנים הנודים, העומדים במרכז ההצגה, עולה על הבימה בריי עביכרס, השוקל למעלה ממאה קילוגרמים, בשם סיד אמונס. שם לא הופיע מעולם ברישמת הומרים המפורסמים, ואין הוא פוצי פיו על בימת הקובנט גארדן אלא רק לצורך אחד: הוא בול להבות וירוק אותם החוצה, מעשה להטוטים בו התמחה ז עשרים שנה.

אמונס מוכן להודות שהמוסיקה הקלאסית די מפריעה לו, אב הכבוד... זה כבר דבר אחר. הוא לא יכול להרגע מן העובד שבאחד הערבים, אחרי ביצוע מוצלח ביותר של הלהטוט, זכ אפילו למחאות כפיים באופקות. "איה אנשים נפלאים" הו אומר, "איה מקום נלא, עסק השעשועים הכי גדול שראיתי בחיי. שלא יקרה לקובנט גארדן מה שקרה לאופרה באיסטנבול.

לכל מקום. התנדבה להטיס את התמוזז לתולתן ולדואג שיקוימו תערוכות בנו עשרה ימים במרבר.